

BIELIDŁO (1) *sb n*

I pl bielidły.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (XVII) – XVIII w.

Środek kosmetyczny używany do bielenia twarzy; blansz; puder; cera, cerussa, collyris, cremor hordei, creta annularia, creta argentaria, creta selinusia, crusta, farina fabarum, fucus splendens, lomentum, lomentum tritum, medicamen faciei, melinum, psimmythium, succus splendens, tenue corium
Cn: łzpecić teraz twarz potrzebá/ ktora się przeciw rołkazaniu Bożemu/ bielidły y rumienidły y innymi przyprawy málowáá. SkarŻyw 140.

Synonimy: barwica, barwiczka, farba, kreta, mączka, mąka.

LZ